

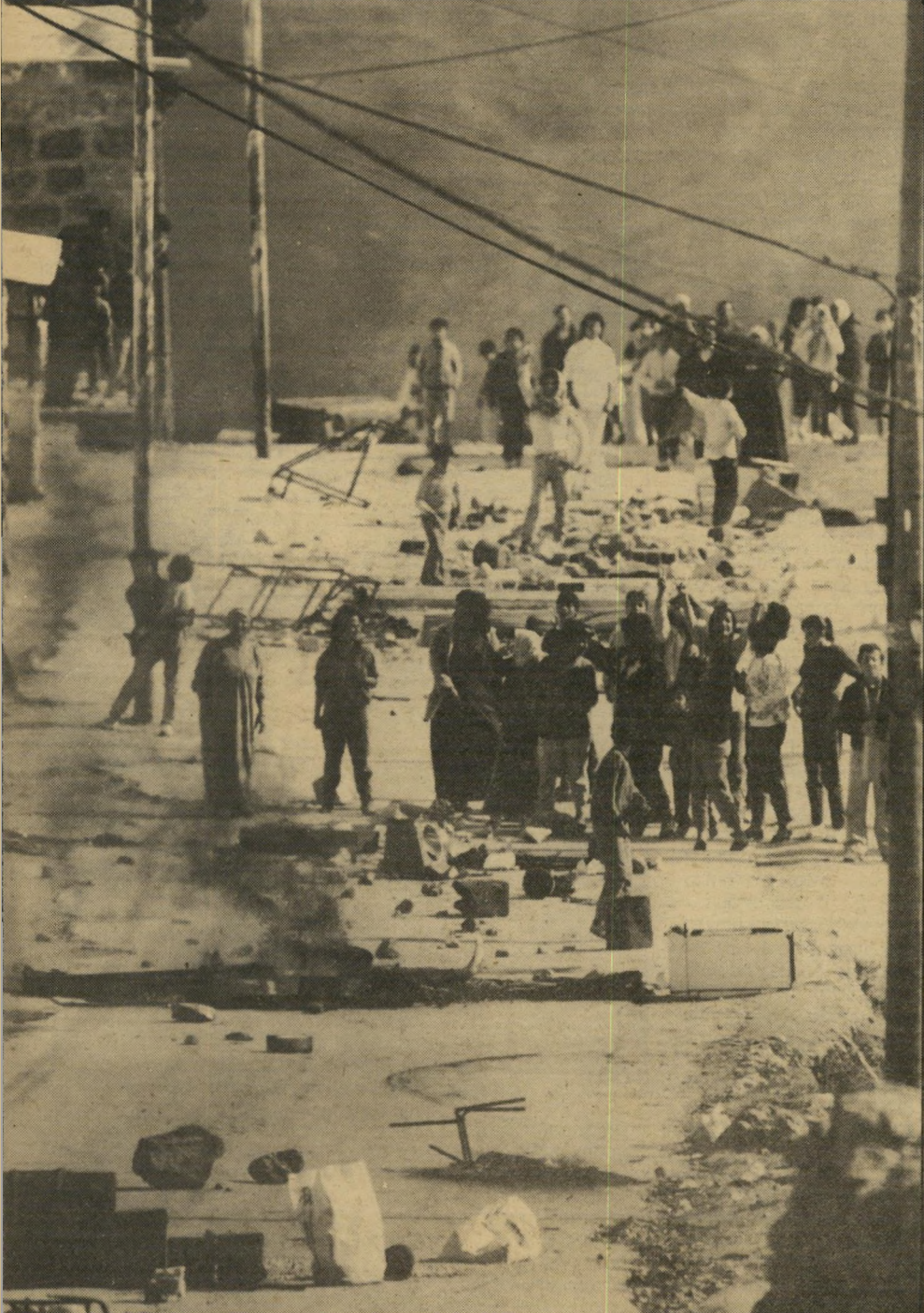
רחמים ישראלי

נתי שוחט, סקופ 80

תמונת רחוב ייִדוּי־אבנים הפך לדבר שבשיגרה. רעולי־פנים זרקו אבנים לעבר כוחות־הביטחון ולעבר רכבים ישראליים בירושלים המזוי־רחית ובכבישים המובילים לשכונות היהודיות. לא עוד קומץ „מתפרעים“, אלא המונים.

מול ענתה כוחות גדולים של מישמר־הגבול נכנסו למחנות־הפליטים כדי לפזר את־הביטחון הזילו דימעה. במחנה־הפליטים ענתה החלו המהומות בשעות הצהריים.

אחרי יום, סקופ 80

הכפר לבין בית־החולים. אבנים התערפו לעברם, והיחידה־המיוחדת־של־המישטרה־ללוחמה־בטרור, קיבלה הוראה להיכנס לכפר. מצויירים באלות, רימוני־גזאז וכלי נשק הם חודרים לכפר. הם חוררים לבתים, פורצים בכוח דלתות, מנפצים זגוגיות, מכים נשים וילדים, יורים רימוני־גזאז. הכפר כולו נתון תחת כיבוש. התוצאה — שלושה פצועים, ומיספר עצורים. המישטרה מנסה למנוע מהעיתונאים להיכנס לכפר מחמת הסכנה הנשקפת להם, כביכול. אנשי שב"כ מסתובבים בשטח, עושים בו כבשלהם. דגל פלסטין מונף בכניסה לכפר, ושטר נאבק נואשות כדי להורידו. שרידי המהומות עדיין טריים. נשים זקנות מצביעות על הנזקים בבתיהן. ילדות צעירות מפנות

קיר הוצה בין שני חלקי ירושלים. לא חומה עשויה מאבן, אלא מחיצת־זכוכית שעשויה מחומר קשיח. ניתן לראות מבעדו. לא ניתן לחדור דרכו. קשה לקלוט שבמרחק מאתיים מטר בלבד החיים הם כה שונים. ראמלה ביום השבתה הכללית שעליה הכריזו האזרחים הפלסטינים של מדינת־ישראל. שביתת־מיסחר כללית. כל החנויות נעולות. הרחובות כמעט שוממים מאדם. העיר מלאה בכוחות־הביטחון. הרבה אנשי מישמר־הגבול, הרבה צבא ומישטרה, מצויירים בכמות גדולה של רימוני־גזאז מרמיע, באלות־עץ ופלאסטיק מסוג משונה ונשק חם. עם בוקר מתחילות המהומות בראי מללה. הכביש הראשי ריק מאדם. רק כוחות־הביטחון מרוכזים בו. ההמון

העיר שנלא חוברת יחדיו

את שיבריה־הזכוכיות וריח הגזאז עדיין באויר. זקנה אחת מספרת: „החיילים נכנסו לבית, לא היו בו בכלל גברים. רק אני והבנות שלי. בלי שום סיבה הם פרצו את הדלת, היכו אותי, הפכו את הבית ושברו את החלונות.“ עוד הכפר רוגש ותוסס, נשמעת בקשר־המישטרה ההר דעה הבאה: „אני כבר לא יכול יותר. אי אפשר לעבור על זה בשתיקה. אני מוכרח להיכנס בהם.“ ההודעה הזו הועברה מהכפר חיומה, שלידי השכונה החדשה פיסגת־זאב.

מתרכז בכביש צרדי. ילדים מלפנים, מבוגרים מאחור, מיתרס, הבנוי מצמי גים בוערים וגל־אבנים, מפריד בינם לבין הצבא — חיילים צעירים מילחמת־עצבים מתנהלת בין שני הצדדים. כולם כעמדת־המתנה. הצבא ממתין לערבים שלא יצאו לכביש הראשי. הערבים ממתנים לצבא שלא יכנס לתחומם. כך זה נמשך עד שמישהו מעו, קרב לחיילים ומיירה אבנים. אליו מצטרף פים גם האחרים. הצבא נכנס, יורה רימוני־גזאז. במכשיר־הקשר נשמעת הבקשה לכמות נוספת, רימוני־הגזאז אוחלים בקצב מהיר. כך זה נמשך עד שהערבים מתפורים. כביש שועפת־ירושלים, שבתת־המיסחר היא מלאה. הכביש שומם והתח"ן בורה רלילה. רק שלוליות־המים, הן השרידים של אמש. גלייה־אבנים והצמיגים הבוזרים פונגו. הכפר הערבי עיטויה, שלידי בית־החולים הדסה הר־הצופים, היה שקט במשך עשרים השנים האחרונות. עכ"שיו גם שם הופר השקט. כשעות הצריים נקראו כוחות גדולים של מישטרה ומישמר־הגבול לכפר. ילדים רגמו כאבנים מכוניות שנעו בכביש. הכניסה לכפר נחסמה. כוחות־הביטחון התארגנו מאחורי הגדר המפרידה בין

בכניסה לכפר יושבת קבוצה של פלסטינים, תושבי הכפר, שלמרות השבתה יצאו לפנות בוקר לעבודתם כפועלי־ניקיון בעיריית־ירושלים. יום קודם לכן הם הוזהרו שאם לא יופיעו לעבודה, הם יפוטרו אחרי 15 שנות־עבודה, הם נמצאים בין הפטיש והסדן. רוצים לשמור על מקום־עבודתם, אך מפחדים להפר את השביתה. עכשו הם יושבים כבר ארבע שעות בכניסה לכפר, ולא מתירים להם להיכנס אליו עד שתסתיים המהומה. התנהלה שם מילחמה אמיתית. עשרות נערים יידו אבנים, הקימו מיתרסים, קראו סיסמות בנוסח: „ברוח, בדם, נפרה את פלסטין.“ הם לא נסו, ולא ברחו. כוחות גדולים של מישטרה

אליטור מחסומי־האבנים, שהונחו בכבישים הראשיים ובכניסה למחנות־הפליטים, שלא כמו בפעמים הקודמים, לוו בהבערת־צמיגים.

„באיזו יד זרקת את האבן, כרי שנרע איזו יד להוריר.“ או: „אתה מוכן להסביר לנו מה בדיוק צעקת לעברינו, ולאיוז פלסטין התכוונת?“ כל זה מבלי לפסוח על האבנים המונחות על הכביש ושעל הפלסטינים שנעצרו מוטל לפניו תן. „הוא רק עוזר לי לפנות את האבנים,“ אומר השוטר.